

SAMA PROTI MAFII

Převážnou část dětství a mládí jsem prožila v Brně. Bydleli jsme nejprve v hezkém činžovním domě, později ve vilce, na níž nebylo hezké jen to, že nebyla naše. Hezký činžák se díky válce stal kupodivu ještě hezčím, alespoň z mého hlediska. Zasklená výtahová šachta totiž vzala při bombardování za své a pro nedostatek obyčejného skla byla zasklena tabulemi červenými a oranžovými. Schodiště tudíž tonulo v rudozlatém šeru a nájemníci si mohli vybrat, zda si připadají jako věřící v kostele, nebo hříšníci v baru.

Náš byt byl v posledním, čtvrtém patře a sousedkou nám byla paní Nepožitková, jejíž jméno si můj posud neoblomený jazýček zkrátil na paní Pšitkovou. Když chtěli jít rodiče na koncert nebo do divadla, připadl paní Pšitkové nevděčný úkol mě pohlídat. Večer měl vždycky stejný průběh. Jen si maminka začala žehlit sváteční šaty, dala jsem se do řevu. Ačkoliv se nezdálo, že bych za normálních okolností na matce visela nějak chorobně, ve chvíli, kdy jsem se bez ní měla na tři hodiny obejít, jsem vyváděla jako odmrštěný milenec. Rodiče se proto uchýlili ke lsti. Maminka konala přípravy kradmo a potají, zatímco tatínek mě zabavoval.

Teprve když se maminka vyloupla z pokoje jak hrášek z lusku, stanula jsem tváří v tvář drsné skutečnosti. Proradná matka vypadala tak vábně a sličně a voněla tak sladce pudrem, že se dodnes divím, proč ji tatínek vláčel na koncert, místo aby se s ní na ty tři hodiny zamkl v ložnici. No, byla to jejich věc, koneckonců, jednou ten koncert určitě vynechali, jinak bych tu nebyla.

Když scházeli ze schodů, ječela jsem zplna hrdla a mrskala se zoufale v železném sevření paní Pšitkové. Umělec, který by hledal model pro obraz Kat a jeho oběť, spatřiv nás, byl by u cíle. Maminka na odpočívadle každého patra prohlašovala, že raději nikam nepůjde, a tatínek ji rval ze schodů, až sváteční roucho praskalo ve švech. Myslím, že v takových chvílích litoval, že je ženat a jako takový obdařen uřvaným dítkem a pošetilou ženou na nesnesitelném zmetkovi nerozumně lpící. Jakmile za rodiči s konečnou platností zapadly domovní dveře, přestala jsem kvílet a obrátila mysl od duševního utrpení k hmotnému prospěchu. Ještě mi slzy na řasách neoschly a už jsem podnikavě nabízela paní Pšitkové, že jí za korunu umyju podlahu, takže v ochotné sousedce mohlo snadno vzkličít podezření, že stav její domácnosti bývá v naší rodině podroben nepříznivé kritice. Byla to však laskavá paní, jelikož nepopřála sluchu ďábelským hlasům v nitru a nabízela mi korunu za to, když omezím svou pracovitost na oblékání panenek. Časem ovšem rodičům zřejmě o mých záchvatech čino-

rodoti pověděla, protože mi bylo přísně zakázáno vnucovat své služby za finanční odměnu, čímž ztratily večery u paní Pšitkové poslední zbytky přitažlivosti.

Jakkoliv jsem měla pocit, že matčina občasná nepřítomnost mě vystavuje nebezpečí strašných životních zážitků, ukázalo se, že ani její bdělá péče mě od smutných zkušeností neuchrání. Když jsem jednou tuze překážela při vaření, poslala mě maminka k paní Pšitkové s talířkem koláčků. Že jako ctí a darem, na ochutnání. To víte, asi s ní zase šilo pomyšlení na nějaké to Rekviem. Zazvonila jsem, a jak jsem tak čekala na otevření, promnula jsem si oko a olízla prsty od sladkých drobečků. Vzápětí se paní Pšitkové naskytl nevídaný pohled. Žabka přede dveřmi vyskočila bez odrazu půl metru vysoko, vrazila jí talíř do žaludku a s hrůznými skřeky upalovala domů.

Maminka vyběhla z kuchyně s nožem v ruce, jako bych byla poraněná kuře, které se chystá zadržnout, a spolu se sousedkou bez dechu sledovaly, jak se válím po zemi, pištím a myju podlahu slzami. Hlavou jim křížovaly myšlenky na tanec sv. Víta, padoucnici a tropické šílenství, až se skrze mé vzlyky propátraly k pravdě. Maminka krájela papriku, já ji brala do ruky a paprika byla, potvora, pálivá. Jaký div, že promnuté oko a jazyk štípaly jako čert.

Samosebou, maminka z toho vyvodila mraoučnou závěr, že mě pánbíček potrestal, protože

jsem jí překážela v práci, a já si, hledíc kose krhavým okem, myslela, že maminka a pánbíček mají zálibu v holčičkách, které jen sedí jako pecky a čekají, až se z nich stanou energické maminky.

Vůbec jsem brzy přišla na to, že dospělí jsou prohnání až běda. Děti chtějí mít pravdomluvné a průzračné jak sklenku vody, ale svoji vodu kalí, jak se dá. Tak třeba s tím holičem. Dávali mě stříhat v holičství ve vedlejším domě. Moc práce se mnou nebylo. Vlasy jsem nosila zastřížené rovně ve výši náušniček, nahoře kohoutka. Kohoutek se vytvořil z pramene delších vlasů, který se na temeni stočil jako kus ždímaného prádla a pak postrčil kupředu, takže nad čelem vznikla jakási vlasová bublina. Pramen se vzadu upevnil sponkou s háčkem a do stejného místa vetknutá mašle hlásala, že matka o dítě dbá. Ale zpět k lazebníkovi. Vůbec se mi nelíbil. Jednak byl plešatý a tvářil se, že hlava jako koleno (vidíte, zase koleno!) je smyslem a cílem holičského umění, a pak nosil bílý plášť jako pan doktor, s nímž mělo stvoření mého věku ty nejhorší zkušenosti. Podobnost s lékařem podtrhoval ještě stroječek, kterým mi v závěru chtěl holit krček. Snad jsem se bála, že mi chce vyoperovat brzlík nebo co, jisté je, že jsem na sebe nedala ani sáhnout. To zlatovlasá slečna z dámského oddělení se u mne těšila větší přízni. Tak na mne ušili boudu. Posadili mě na židličku, slečna kolem mne tajtrlíkovala, cvakala nůžkami a zezadu mě stříhal plešatý démon. Párkrát se to povedlo. Ale jednoho

krásného slunečného dne, jak jsem tak seděla zády k proskleným dveřím, jsem spatřila na zemi nestvůrně dlouhý stín zakončený holou lebkou. Sje-la jsem z židličky jako blesk a uprchla z oficíny i s rouškou kolem krku. Dohnali mě až na rohu, když jsem zakopla. Ale že měli, panečku, špatné svědomí! Ti se kolem mne vrtěli! Marně. Dostříhat mě musela slečna, ačkoliv i ona upadla v nemilost pro účast na spiknutí, a víckrát mě nedoběhli.

S jalovým pláčem byl konec. Životní zkušenosti mě zocelily a stala jsem se bdělou a ostražitou. Sedala jsem jen zády ke zdi a při prvním podezřelém pohybu střílela od boku. Nic jiného si nezasloužili. Mafiáni.